

Arrest

nr. 162 009 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. JORDENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

Op 2 juli 2015 komt de verzoekende partij België binnen, zonder enig identiteitsdocument, en op 3 juli 1992 dient zij een asielaanvraag in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 3 juni 2015 in Griekenland geregistreerd werd en dat zij op 18 juni 2015 en 19 juni 2015 in respectievelijk Hongarije en Italië een asielaanvraag indiende. Op 1 september 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 9 september

2015 delen de Hongaarse instanties mee dat zij geen verzoek tot terugname van de verzoekende partij van de Italiaanse instanties ontvingen.

Op 18 september 2015 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een tacit agreement vast, in toepassing van artikel 25, §2 van de verordening nr.604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 28 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die op 28 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw1 die verklaart te heten(1):

naam : T.(...)

voornaam : Z.(...) A.(...)

geboortedatum : 01.01.1992

geboorteplaats : Nastikot

nationaliteit : Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Pakistan verklaart te zijn, vroeg op 03.07.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de vingerafdraken van de betrokkene op 03.06.2015 en op 18.06.2015 vanwege illegale binnenkomst respectievelijk werden geregistreerd in Griekenland en Italië en dat hij op 18.06.2015 asiel vroeg in Hongarije en op 19.06.2015 in Italië.

De betrokkene werd gehoord op 28.08.2015. Hij verklaarde dat hij Pakistan op 08.05.2015 verliet, vervolgens via Iran en Turkije reisde en het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Griekenland. Na een verblijf van een tiental dagen bij een smokkelaar op een onbekende plaats in Griekenland zette de betrokkene via Macedonië en Servië zijn weg verder naar Hongarije, waar zijn vingerafdraken werden genomen en hij daarna meteen mocht verder reizen. Van Hongarije ging hij naar Italië, waar zijn vingerafdraken werden genomen en waar hij naar eigen zeggen dertien dagen in een park in Milaan verbleef. Daarna volgde nog een verblijf van een nacht in Parijs, alvorens op 02.07.2015 in België aan te komen. De betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrakenonderzoek, maar hield vol dat in Hongarije en Italië enkel zijn vingerafdraken werden genomen en dat hij er geen asiel vroeg.

De Hongaarse instanties deelden op 03.09.2015 mee dat ze geen verzoek voor terugname van de betrokkene van Italië ontvingen. De betrokkene vroeg op 19.06.2015 asiel in Italië, wat impliceert dat de Italiaanse instanties overeenkomstig artikel 23(2) van Verordening 604/2013 voor 19.08.2015 aan Hongarije terugname dienden te vragen.

Op 01.09.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij onderweg van iedereen hoorde dat België een goed land is. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij in Italië geen problemen kende. Op 04.09.2015 bracht de advocaat van de betrokkene via email een rapport over de situatie van asielzoekers in Hongarije aan.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit

stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij in Italië dertien dagen in een Milanees park verbleef, maar benadrukken dat hij tevens uitdrukkelijk stelde dat hij in Italië geen problemen kende en geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We zijn van oordeel dat de betrokkene niet aantoonde dat hem, nadat hij in Triëste een asielaanvraag indiende geen aan zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang zou zijn aangeboden.

Verder wensen we er op te wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden

verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn we van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Asielzoekers schuiven door naar de reguliere opvang indien mogelijk. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" van opvang en begeleiding (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen zonder problemen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea's 3,4, 5).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Italiaanse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn op 19.06.2015 te Triëste ingediende asielaanvraag kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen kunnen we stellen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Op 5 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 8 oktober 2015 met nummer 154 166 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 14 oktober 2015 werd de verzoekende partij teruggestuurd naar Italië. Dit vertrek was geslaagd en de verzoekende partij is zonder verzet vertrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt in de nota een exceptie van gebrek aan belang op, nu de verzoekende partij werd gerepatriëerd naar Italië. Volgens de verwerende partij zou de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. De Raad moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure reeds de Dublin-III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Italië dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu zij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de Vreemdelingenwet.

Artikel 29, 3 van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: "Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."

Artikel 30, 2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

2.2 De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening en van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij stelt ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Volgens het artikel 39/82 van de wet van 1980 : “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingen-zaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : “(...) » (EHRM, Singh et autres vs. Belgique, n° 33210/1 van 2 oktober 2012 et M.S.S., § 121).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b))

Volgens het artikel 3.2, lid 2 van de verordening 604/2013: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In casu, wordt de situatie in Italië niet genoeg onderzocht door de wederpartij alvorens haar beslissing te nemen en heeft niet de discretionaire bepaling van artikel 17.1 van de verordening toegepast. Bij overdracht naar Italië zal de verzoeker belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden.

Uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

Volgens de grieffer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in zijn persbericht betreffend de zaak Tarakhel : « (...)»

Uit verschillende nieuwsartikelen blijkt dat er nog grote problemen bestaan in het land. Bovendien is het aantal van migranten gestegen. Italië kan geen meer migranten opvangen en vraagt de hulp van de andere landen. De wederpartij heeft geen rekening gehouden met de actuele situatie in Italië en de bronnen zijn helemaal niet recent.

« (...)»

In de beslissing zegt de wederpartij dat “op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief”. Dat is onvoldoende om alle migranten te kunnen opvangen rekening houdend met het aantal migranten aangekomen in de afgelopen dagen. Bovendien, volgens het recent akkoord tussen de Europese landen zullen 66000 vluchtelingen die in Italië en Griekeland zitten verdelen worden tussen de lidstaten.

“ (...)»

De verzoeker begrijpt niet waarom hij naar Italië zal worden teruggestuurd wanneer een dergelijke akkoord is gesloten. Dat bewijst dat er te veel migranten in Italië en in Griekeland zijn.

De verzoeker verwijst naar recent arresten van Uw Raad:

(RVV n° 153 580 van 29 september 2015): « (...) »

(RVV n°144.123 van 24 april 2015): “(…)”

De wederpartij heeft een gedeeltelijke lezing van het rapport AIDA gedaan. Inderdaad kunnen we lezen dat: “These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. (...) “The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers. The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of “sufficient reception places” and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well⁷⁴, criticism, which affects all the Dublin Returnees in Italy in the same manner⁷⁵. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities was lodged before the European Court of Human Rights (Tarakhel v. Switzerland). On the 4th November 2014 the ECtHR released the judgment [...] For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its “Dubliners Project reports”, Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure.⁷⁷ For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In

addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again p.30 (...) It may also happen that asylum seekers have neither access to reception centres, nor to the financial allowance. In these cases they are obliged to live in self-organised settlements that have flourished in metropolitan areas. These self-organised settlements are usually overcrowded, have very bad living conditions and asylum seekers are not integrated into society. p.48"

Betreffend de gedeeltelijke lezing heeft Uw Raad al een beslissing van de wederpartij voor die redenen geannuleerd. (RVV 30 januari 2015, n°137.196 – Newletters EDEM januari 2015)

*Italië heeft niet beantwoord op het verzoek voor overname. Dat bewijst aan welke mate ze te veel werk hebben. Gelet op de huidige crisis is het geheel niet zeker dat er een opvangplaats voor de verzoeker is. Er is geen garantie dat hij opvang en bijstand zal krijgen in geval van terugkeer naar Italië.
« (...) »*

Asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er is helemaal geen garantie dat de verzoeker een correcte opvang zal krijgen. Door geen rekening met alle relevante informatie van het land heeft de wederpartij artikelen van het middel geschonden."

3.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 en 13 EVRM;

- Artikel 3.2 en 17 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de raad van 26 juni 2013;

- Artikel 51/5 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de situatie in Italië niet voldoende zou onderzocht zijn door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging. De verzoekende partij meent bij een overdracht aan Italië te zullen belanden in een situatie die strijdt met artikel 3 EVRM, dit ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het artikel 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van artikel 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met de recente en actuele ontwikkelingen. De verzoekende partij verwijst naar verschillende nieuwsartikelen waaruit zou blijken dat er nog grote problemen bestaan in Italië. De door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging gehanteerde bronnen zouden helemaal niet recent zijn.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Italië.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...)

Verweerder laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- wel degelijk afdoende is gemotiveerd om welke reden in casu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen toepassing is gemaakt van artikel 17.1 van de Dublin III-verordening.

Verzoekende partij laat voorts na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Italië het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat zij geen enkel bezwaar heeft geuit tegen een terugkeer naar Italië en uitsluitend stelde in België te willen blijven.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

De verzoekende partij antwoordde als volgt:

“In Italië heb ik geen problemen gekend”.

Terwijl in antwoord op de vraag naar de specifieke reden waarom asiel in België werd aangevraagd geantwoord werd dat er geen specifieke reden is, doch dat onderweg iedereen zei dat België een goed land was.

Het is naar het oordeel van verweerder exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren kon brengen dat zij in Italië slecht zou zijn behandeld.

Verzoekende partij verbleef immers gedurende een periode van 13 dagen in Italië, zonder dat hierbij sprake is van een enige mensonterende behandeling.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Italië geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

"(...)" (R.v.V. nr. 134 481 van 2 december 2014)

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel naar het arrest TARAKHEL van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit zou blijken dat de overdracht van asielzoekers naar Italië met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren.

Betreffende het arrest TARAKHEL v. Zwitserland motiveerde de gemachtigde als volgt:

"Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn we van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. (onderlijning toegevoegd)

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest TARAKHEL, toont zij geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis van voornoemd arrest liggen, vergelijkbaar zijn met deze van onderhavige casus.

Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- De zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen;
- De familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Italië te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar zij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt;
- Het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Italië (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne;
- De familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin;
- De familie TARAKHEL zou in Italië worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen;
- De Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Italië aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd.

Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij, dat wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- de verzoekende partij is een alleenstaande man;
- de verzoekende partij heeft niet verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een incorrecte behandeling in Italië;

- de verzoekende partij heeft geen kwetsbaar profiel;
 - de verzoekende partij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben;
 - bezorgdheden omtrent minderjarige kinderen en de eenheid van het gezin zijn niet aan de orde.
- Deze rechtspraak van het EHRM kan dan ook niet naar analogie op de situatie van verzoekende partij worden toegepast.

Evenmin volstaat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om afbreuk te doen aan de deugdelijke motivering van de in casu bestreden beslissing. Los van het feit dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwerking kent, weze het opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat hij zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in het bestreden geval terecht heeft vastgesteld dat gezien het verzoek aan de Italiaanse instanties niet binnen de door artikel 22 (1) van de Verordening 604/20130 gestelde termijn werd beantwoord, Italië de toepasselijke lidstaat werd. De Europese wetgeving werd correct toegepast.

De verzoekende partij verwijst voorts naar verschillende nieuwsartikelen waaruit zou blijken dat er nog grote problemen bestaan in Italië voor wat betreft de opvang en hulp aan asielzoekers. De bronnen waarop de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zich stoelt zouden niet voldoende recent zijn.

Het weze vooreerst aangestipt dat de verzoekende partij het begin van bewijs dient te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat bij een verwijdering naar het land van bestemming hij zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke vernedering.

De loutere verwijzing naar krantenknipsels en mediaberichten tonen evenwel niet aan dat de opvangvoorzieningen heden systeemfouten bevatten die resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling, daar deze als te vaag en te algemeen zijn.

Zulks werd ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in een arrest gewezen naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Zo is het door de verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde persbericht van HRW (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2), waarin naar voor komt dat asielzoekers in Frankrijk en Franse migranten Italië verlieten, wegens slechte opvangomstandigheden, te vaag en te algemeen om te kunnen besluiten tot structurele tekortkomingen.”

“ Ook met het persbericht, getiteld “Italië/renzi organise l'accueil differencie des migrants, weerlegt de verzoeker op het eerste zicht niet wat in de in de bestreden beslissing toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië{...} wordt gesteld.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Het loutere feit dat ook in het AIDA-verslag, waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing verwijst, niet uitsluitend positieve informatie nopens het Italiaanse asielsysteem valt te lezen, doet geenszins afbreuk aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Integendeel blijkt hieruit genoegzaam dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een evenwichtig onderzoek voerde, waarbij niet blind werd gebleven voor de gebeurlijke tekortkomingen van het Italiaanse asielsysteem, doch waarbij niettemin geen enkele aanleiding kon weerhouden worden om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Italië. De verweerder ziet dan ook niet in hoe de door de

verzoekende partij aangehaalde mediaberichtgeving, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Tot slot dient ook benadrukt te worden dat de uit het AIDA-rapport (up-to-date tot januari 2015) kan worden gelezen dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2).

Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de berichtgeving inzake de spreiding van asielzoekers laat verweerder gelden dat zulks iedere grondslag mist.

Te dezen betreft het immers een Dublin terugkeerder, waarbij op grond van artikel 25(2) van de Dublin III Vo de Italiaanse overheid verplicht is om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen. Het loutere feit dat in een spreidingsplan wordt voorzien, betekent uiteraard niet dat de Dublin III Vo wordt geschorst, dan wel tot een lege doos zou worden herleid.

Bovendien wordt de Italiaanse overheid 7 werkdagen op voorhand ingelicht nopens een mogelijke overdracht, zodat opvang kan worden voorzien. De vrees dienaangaande in hoofde van de verzoekende partij is dan ook onterecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inmiddels dat de Italiaanse overheid kennis heeft van de overdracht, die zal geschieden op 14.10.2015. Terwijl eveneens een laissez-passer werd bekomen. In de bestreden beslissing werd uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Italië, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Italië- in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in talie en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Zie ook volgende rechtspraak:

"(...) (R.v.V. nr. 134 481 van 2 december 2014)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar rechten in Italië niet zouden gerespecteerd worden, nu Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Italië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van de asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Verzoekende partij dient zijn rechten in Italië uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld – wat geenszins vaststaat, temeer nu er in het verleden t.a.v. verzoekende partij ook geen probleem is gebleken m.b.t. de Italiaanse asielprocedure – dient zij zich tot de hogere autoriteiten te wenden.

Ten overvloede merkt de verweerder nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing reeds heeft benadrukt komt het volgend van de keuze van verzoekende partij van het land waar hij asiel wil aanvragen neer op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties.

Volledigheidshalve verwijst de verweerder naar arrest nr. 69529 van 28.10.2011 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gewezen:

"(...)."

De verwerende partij verwijst nog naar zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"(...)" (R.v.V. nr. 149.184 van 06.07.2015)

In dezelfde zin : R.v.V. nr. 147.409 van 08.06.2015

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Italië. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Italië dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat art. 3 EVRM geschonden is.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 13 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.1.3 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25 (2) van de Dublin-III-Verordening als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

In artikel 51/5, §3, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld:

“§ 3. (...)

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Artikel 25 (2) van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

De partijen betwisten *in casu* niet dat de rechtmatigheid van de terugname moet worden onderzocht ten aanzien van Italië, dat op grond van artikel 25 (2) van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden. De verzoekende partij meent dat de terugname door Italië een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

De Raad wijst erop dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verzoekende partij werd verworpen bij arrest van 8 oktober 2015 met nummer 154 166. In dit arrest werd op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel risico loopt, vereist noodzakelijkerwijze dat het Hof de omstandigheden in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Bijgevolg dient er in eerste instantie te worden nagegaan of de verzoekende partij, met een verwijzing naar de zaak Tarakhel van het EHRM en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië. Het meest recente rapport is het door “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database ” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report – Italy”, up-to-date tot januari 2015, hierna: het AIDA-rapport) en de recente korte verslagen van ECRE, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries” van 30 april 2015.

De verwerende partij verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-verordening aan Italië

worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordeningen naar Italië. Naast het reeds vermelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat deze aanleiding geven tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. t. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36).

Te dezen toont de verzoekende partij met haar betoog, waarbij zij wijst op de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen, niet aan dat de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde persberichten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Zo is het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde persbericht van HRW (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2), waarin naar voor komt dat asielzoekers in Frankrijk en Franse migranten Italië verlieten wegens slechte opvangomstandigheden, te vaag en te algemeen om te kunnen besluiten tot structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië. Uit het niet-gedateerde persbericht met de titel "*Record d'arrivée de migrants en Italie pour le premier semestre*" (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) blijkt dat de laatste zes maanden 69.000 migranten de Italiaanse kust bereikt hebben, doch hieruit komt niet naar voor dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag zou hebben op de opvang(omstandigheden) voor asielzoekers in Italië.

Inzake de door de verzoekende partij bijgevoegde berichten die betrekking hebben op een spreidingsplan (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 4, 6, 7 en 8) dient te worden benadrukt dat het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd afgesproken op EU-niveau nog niet betekent dat een tenuitvoerlegging van de Dublin-III-Verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (*Pb.L.* 15 september 2015, afl. 239/146 en *Pb.L.* 24 september 2014, afl. 248/80). De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Ook met het persbericht, getiteld "*Italie: Renzi organise l'accueil «différencié» des migrants*", weerlegt de verzoekende partij niet wat wordt gesteld in de in de bestreden beslissing aangehaalde toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de omstandigheid dat dertien opvangstructuren operatief zijn onvoldoende is om alle migranten te kunnen opvangen, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. In de bestreden beslissing wordt, wat de opvangcapaciteit betreft het volgende gesteld: "*dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinéa 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome,*

drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Asielzoekers schuiven door naar de reguliere opvang indien mogelijk. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" van opvang en begeleiding (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinéa 5)". Verder wordt in de bestreden beslissing algemeen gesteld dat "bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen". Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten dat de verzoekende partij "niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest". Door een dergelijke partiële lezing van de bestreden beslissing toont de verzoekende partij niet aan dat de situatie in Italië niet voldoende werd onderzocht.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, blijkt er – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien *in casu* geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, § 118).

Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekende partij, tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor van 28 augustus 2015 gevraagd of zij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet tegen een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen, heeft geantwoord dat zij in Italië geen problemen heeft gekend. Tevens heeft zij tijdens dat interview aangegeven geen gezondheidsproblemen te hebben.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat Italië het verzoek tot overname niet heeft beantwoord, wat bewijst dat “ze te veel werk hebben” en dat er geen garantie is dat zij in geval van terugkeer naar Italië opvang en bijstand zal krijgen, dient er op te worden gewezen dat de verzoekende partij zich ondertussen in Italië bevindt, maar op de zitting van 17 december 2015 geen nieuwe concrete elementen worden voorgelegd waaruit zou blijken dat zij slecht behandeld wordt of niet opgevangen wordt. Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot is overgelaten bij haar aankomst in Italië. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie terug overgedragen werd aan Italië.

De verzoekende partij verwijst weliswaar naar de zaak Tarakhel, doch de omstandigheden in deze zaak zijn niet gelijkaardig aan de huidige omstandigheden, te weten een Afghaanse familie met jonge kinderen met een voorziene Dublin-overdracht naar Italië. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier – waarin maar liefst twee kopieën van dit arrest zijn opgenomen – blijkt dat met de zgn. Tarakhel-rechtspraak rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn we van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.”*

De verzoekende partij toont niet aan waarom zij in haar omstandigheden een noodzaak had aan het verkrijgen van individuele garanties. Er dient nogmaals op te worden gewezen dat de verzoekende partij zich momenteel in Italië bevindt, maar geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat er garanties gegeven hadden moeten worden, gezien haar huidige situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of zij als Dublin-terugkeerder bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont een dergelijke schending van artikel 3 van het EVRM, nu zij zich werkelijk in Italië bevindt, ook niet aan.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verwerende partij wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden. De verzoekende partij toont niet aan dat de omstandigheden van opvang zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande en gelet op het ontbreken van concrete elementen die erop duiden dat de verzoekende partij momenteel in Italië onmenselijk behandeld of vernederd wordt, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Tevens kan dus worden gesteld dat er geen sprake is van een manifeste appreciatiefout. Het middel, voor zover het betrekking heeft op artikel 3 van het EVRM, is ongegrond.

De verzoekende partij voert in haar middel ook de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening.

In dit verband merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke of internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het noemen van bovenstaande bepalingen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Bijgevolg is het middel, voor zover het betrekking heeft op artikel 13 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, onontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft ingeroepen en dat zij in haar verzoekschrift geen andere middelen heeft ontwikkeld. Bijgevolg dient de Raad het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS